

## מסורת הש"ס

(א) מנחם לו (ב) סוכה: יומא  
(ג) ברכות מא: סוכה ה:  
(ד) נגעים פ"ג מיט חולין ע"א:  
ח"כ פ"י מלועז פ"ד  
(ה) וסנדלי בידו וטבעותיו  
בקומתו כ"ב ב"א: (ו) האלות  
(ז) מ"ג: (ח) (מדות פ"ג מ"א):  
(ט) ופי' רש"י: (ב"א):  
וסנדלי בידו וטבעותיו בקומתו,  
(י) ובפירוש' דברכות מא:.  
(כ) ודגירות פ"ד: (ל) ולא חש  
לפרש אלף טעמא דמיל' כ"ג  
מדרש"א.

## הגהות הב"ח

(א) תוש' ד"ה ואלה וט' מין  
דקאי אבאמרות ונראה:  
(ב) בא"ד ודיק האמה היו  
קטנים: (ג) ד"ה גפן וט'  
ולא חש למרש שס טעמא  
ורבי עקיבא. ג"כ ע"ש כדף  
ל"ח ע"ב:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אלו הקרנות וכו'  
ורת שהוא חצי אמה. פי'  
לקמן דף כ"א ע"א וכתום' שם  
ד"ה ו' תג':

## הגהות הגר"א

**[א]** ישי' ד"ה הג"ה כאשר  
מפרש בקיטור וכו' כי אם  
חיק האמה ופי' סי' ג"ב וג"ו  
ק' לכוונת דלית נזקד וחיק  
האמה כמה ממנה. חלל  
במסכתא (כלים כ"ח ס"ו)  
מפרש ד"ה כדליל דנחוב  
אמה אמה סי' ב' מיני אמות  
א' אמה וא' אמה וטפח  
ומפר' יהורק סי' וההרצל סי' :

מוסף רש"י

[illegible]

וּבְטוּעֵהוּ בִּידְיוֹ. נְקוּמָה שָׁלֹחַ  
וְהִכָּה אֶל הַכִּית יַעֲמָה וְיִטְלוּ בָּהּ  
וְהִכָּה אֶל הַכִּית יַעֲמָה, רֹדֵף טוֹהַר  
בָּלָה שׁוֹכֵב, שׁוֹכֵב בָּלָה אִיבֵל, לֹא  
הֵכֵל מִה מ"ל הַיִּצְהָרֵל, יִתֵּן שִׁינִי  
וְהִכָּה אֶל הַכִּית יַעֲמָה, וְלֹא כְתוּבָה  
כֹּכר שִׁשְׁיָרוּ כִּי כְּהִנִּים אֶת הַעֲיָרָה  
(שֵׁם) דִּהִיט דֶּרֶךְ אִילָנָה, מִי שֶׁ  
(בְּרִכּוֹת שֵׁם), גָּפֶן, מִה שִׁעִירֹ

**מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין**

ש ואזיל שיהו אמות כלאים שוחקות ושל  
לאב"י קשיא. הא דקמני כל אמות באמה  
ס באמה כס ששה. והכי קאמר כל אמות  
ששה ובלבד שלא יהו מכוונות ממואלמות

שלא יהו מכוונות ב  
דליהוין הללו שוחקו  
לאב"י קשיא אמר ל  
כלאים באמה בת שש  
רשב"ג אומר כל א  
בכלאים באמה בת ש  
מזומצמות מכלל דתנא  
אמר לך אב"י ולאו כ  
כוותי אנא דאמרי כרע  
היא לרבא מי לימא ת  
רשב"ג הא אתא לא  
לא יצמצם ולימא אמ  
באמה בת ששה למע  
אמת סוכה ואמת מבוי  
ואמה סוכב דכתיב  
באמות אמה אמה וט  
רחב וגבולה לא שפ  
וזה גב המזובח <sup>(א)</sup> חיק  
רחב זה סוכב וגבולה  
הקרנות וזה גב המזובח  
ר' חייא בר אשי אמר  
ומחיצין הלכה למי  
דאורייתא רוב דכתיב  
<sup>(ב)</sup> וגו' ואמר רב חנן כל  
נאמר חטה לכרתן <sup>(ג)</sup>  
וכליו על כתיפיו <sup>(ד)</sup> וס  
הוא והם טמאין מי  
וסנדליו ברגליו ומבע  
טמא מיד והן טהור  
אכילת פרס פת חזי  
מיסב ואוכל בליפתן  
כשעורה מטמא ב  
מטמא אהל גפן כ

ומר כקטנה לאו ברוחב כניסת היסוד אלא  
אמה וכנס אמה וזו יסוד אכל רוחב הכניסה  
בניסה דליה בנאמה קטנה ולא ה' אמות של  
יתקין' עלה חמש וכנס אמה זה הסוכב וקרנות  
יתקין בנאמה קטנה: הדין: בלשן מפרש  
בנאמה כן יקר ועתה חזר' בן דקשיא ליה אמר  
נאמה אמתא דליה אמתא ופשן ונמאל' דבנאמה  
דבר' הוקול' לא היה לו לבחוב ויחיק ב' אם  
דבני הכי למעלה'ה' ומר אמר חדא המונח  
הוא ושאר מדותיו ועתה כן דמרת הכוב  
מי' כן הכל נמדדו בנאמה שהיא אמה  
ו' נמדד אלא בנאמה שהיא אמה קטנה ולא  
ו' שנתן חמשים לכל דבר גנון חזק  
והוא הפוסלת נעילה: ומחילין. הבלות  
הכל אלו משערין דברים אחרים:  
על תפסין: הוא וכן נעמלין מיד: ש  
לנשתן קרויין בגדיו ונעמלין אלא ובחזק  
לכל לא ארלה משה הוא אלא ששהא דר  
והוא: פרס לשון פרסה ששערהו בחזק  
ד' פס': פס מחילין. אין שזה זה כפס ש  
יותר' ואוכלה כליתון. שנאכלה מזה: וא  
בנינו ב' שוקים וירך אחת או רוב

שלמא לרבא כי היכי  
ת והללו עצבות אלא  
דך אב"י אימא אמת  
היה והא מדקתני סיפא  
מות שאמרו חכמים  
השה ובבלא שאל יהו  
קמא כל אמות קאמר  
יהו אימא רש"ג דקאי  
שב"ג לאב"י ודאי תנאי  
נאי היא אמר לך רבא  
שמועינן אמת כלאים  
ות כלאים לא יצמצם  
ונטי מאי לאו למעוטי  
לא למעוטי "אמה יסוד  
יואלה מרות המזבח  
פתה וחוק האמה ואמה  
פתה סביב ורת האמה  
האמה זה יסוד ואמה  
אל שפתה סביב אלו  
זה מזבח הוהב: <sup>י</sup> אמר  
רב <sup>ב</sup> שיעורין חציצין  
שה מסיני שיעורין  
ארץ הזה ושעורה  
הפסוק חזה לשיעורין  
הכנסם לבית המנוגע  
וגדלו ומבעותיו בידיו  
ד יהיה לבוש כליו  
ותיו באצבעותיו הוא  
ין עד שישא בכדי  
מין ולא פת שעורין  
שעורה <sup>ג</sup> דתנן <sup>ה</sup> עצם  
מגע ובמשא ואינו  
די רביעית יין לנזיר  
תאנה

מִינֵה לְשֹׁעַר בֵּין הַהֶלֶל כְּלִי הַמַּחֲזֵה  
וּמַחֲזֵה בֵּין יוֹן וּבֵין מִים אִם  
וְיִזְלֵל דְּנִפְקָא מִינֵה אִם יֵשׁ כְּלִי  
שֶׁלֹּא יִשְׁעַר עֲלָיו וְלֹדְלוֹנִים בְּכֹחַ  
אִזְנוֹ מַחֲזִיק בְּזִינֵה וּמַחֲזֵה מֵן  
הַהֶלֶל וְרַבִּיעִית וְדֹמָק:  
כַּמֶּשֶׁה אַחֲרֹנֶה וְעוֹד דְּנִסָּה  
(ד' לֵה): מִנָּה קִמָּה לֹא מִדֵּי  
הַלֵּךְ דְּרִאֲסָא דְנִאֲסָמִי לֹא  
וּכֵן מִשְׁמַע דְּרִשְׁמִילֵי וְ  
אֲמַה: שִׁיבֵי אֲמַה וְטַפְחָה וְעַתָּה  
שֶׁחֶל פִּיגוֹל וְעוֹתָר וְכִיתָ  
מַחֲזֵה שְׂחָהּ גְּבוּהָה  
לְלוֹ עַל כִּסְיֹו וּסְנַדְלוֹ  
אִפֵּי הֵן בָּזָן אֶל הַבֵּית וְכִי  
(שֶׁ) וְהֹאֲדֹלֵל בְּנֵית יִכְכֵּא וְכִי  
יִשְׁעוֹר אֲחִירֵה וְיִבְרָאֵה דְּנִסָּה  
וְכַכֵּר הָאֲמֹרָה בְּעִירוֹד דְּנִסָּה  
עוֹרִין: מוֹיֶשׁ: שְׁחִיָּה וְ  
יוֹן מַעֲחָא בָּאֵל. שׁוֹם עֵשׂ  
מִינֵיו קִבֵּי אֲדָרִיס:

7.

יג א מ"י פ"ב מהלכות ברת  
 הנצחיה ה"ו (והלכה ז):  
 יד ב מ"י פ"ד מהלכות  
 תאכלות אקוידת הלכה  
 ב:  
 טו ג מ"י פט"ו מהל'  
 טוהות נרעת ה"ז ז  
 טז ד מ"י שס הלכה ו:  
 יז ה מ"י פ"ה מהלכות  
 טוהות מת ה"ב ב טז  
 טז ד מ"י פ"ה מהלכות  
 טוהות הלכה ב טז  
 יח ו מ"י פ"ה מהלכות  
 טוהות הלכה ב טז  
 לארין רנ:

רה אור השלם

1. ואלה מדות המזבח  
באמות אמה אמה וטפח  
וחיק האמה ואמה רחב  
וגבולה אל שפתה קביב  
וזר האחד וזה גב המזבח:  
יחזקאל מג יג

2. ארץ חטה ושוערה וזמן  
ותאנה ורמון ארץ זית שמן  
דבש: ח ח ח

יב ג'ס'ס גאון

סמנו. ואלה מדות המבנה ובאמה וטפח פירושו שתהא יתירה על חביתה טפח. עד שישהה בכדי אכילת פרס. תמצא עיקר דוילה בחתרת כהנים. והאוכל בבית, אין לי אלא אוכל, אם זו סומני לרבות את האוכל אפי' שאינו שוכב, ומה תלמוד לומר האוכל והשוכב, אלא ליתן שיעור לאוכל כדי שיאכל שוכב. וכמה הוא שיעור אכילת פרס, כח חטים ולא פל שיעורם וכו'.

אז כמ"כ לפנינו הני אלה לתן  
שיעור לנכבד כדי שזאכל וי"ש  
מה שדחקו הרא"ם והק"א בה  
אזן גי' רבינו נכונה יותר ומה  
למדו חז"ל דמשערין האמילה  
כאזל בהסידה.

רבינו חננאל

[illegible]

א יצמסן. אלא [הא ד]קתי  
אמה אמה וטפת וזיקי האמה  
נכ פיק שחי הלחם ולושות.  
ותא נינהו ארץ חטה ושעורה  
ד בר פירשורה במסכת סוכה  
ת מחר, שאני פונה אלך ואלך  
(שם) הלכה למשה מסיני הוא  
משער בנס מלא מים למשער